

The background of the entire cover is a close-up photograph of several purple leaves. Three green and gold flies are positioned on the leaves: one in the upper left, one in the upper right, and one in the lower right. The text is overlaid on this image.

CARMEN MOLA

HET DUISTERE NET

‘Heerlijk gruwelen zonder
dat het over de top wordt.’
– VRIJ NEDERLAND

XANDER

THRILLER

Deel 1

Ik bid voor jou
wier hart in de duisternis leeft.
En als je het wilt,
zul je het geloven.

De vrouw zit in de auto te wachten. Ze heeft geen oog voor de kerstsfeer in de stad. Ze dacht eerst nog dat de radio haar wat afleiding zou kunnen bieden, maar ze kan niet tegen de geforceerde opgewektheid van de presentatoren. De reclameboodschappen in deze tijd van het jaar vindt ze al helemaal niet te pruimen. Nog één zo'n kerstliedje en ze ontploft. Ze zet de radio uit. Ze heeft niets met de feestdagen.

Ze kijkt hoe laat het is. Al laat, het duurt langer dan ze had verwacht. Vermoeid laat ze zich meeslepen door de neonlichten, het passerende verkeer, de vormloze menigte op straat. Ze stapt de auto uit om haar benen te strekken en de decemberkou dringt in haar oren, neus en hoofdhuid. Ze loopt in de richting van de Mercado de San Miguel en via de Calle de Ciudad Rodrigo tot aan de Plaza Mayor. Het lukt haar niet om de man op wie ze met de auto staat te wachten in die zee van mensen te onderscheiden.

Enmaal terug ziet ze twee parkeerwachters bij haar auto staan, die op het punt staan het kenteken te noteren. Ze snelt op ze toe en put zich uit in verontschuldigen: ze is al weg, haar man is een kerstboom aan het kopen op de markt, hij is zo terug. Ze heeft geluk, ze hebben nog geen bon uitgeschreven, en de agent met het bonnenboekje maant haar een parkeerplaats te zoeken. Het is zinloos om te zeggen

dat alles vol staat. Ze kan maar beter instappen en wegrijden, stel dat ze zich nog bedenken. Dan maar een rondje rijden en hopen dat ze straks vertrokken zijn, want ze wil per se op dezelfde plek blijven staan, met twee wielen op de stoep zodat de rest van het verkeer kan passeren.

Nu wordt het wachten spannend. Als de parkeerwacht terugkomt, krijgt ze vast en zeker een bon, en ze wil liever niet opvallen – en al helemaal niet dat haar kenteken geregistreerd wordt.

Een groep toeristen, uitgedost met oranje pruiken, loopt voorbij. Daarachter loopt de man, Dimas. Aan zijn hand een jongetje van een jaar of vijf, zes. De vrouw start de motor. Het rotgevoel dat haar ineens overvalt wanneer ze ziet dat het kind argeloos met Dimas in gesprek is, drukt ze weg. Ze meent zelfs te zien dat het kind lacht. Ze vangt een flard van het gesprek op als de man de deur opent en met het kind achterin gaat zitten: rustig maar, we brengen je zo weer naar mama, wees maar niet bang.

De zoetgevooisde toon die Dimas tegen kinderen aanslaat, past niet bij hem. Het klinkt bijna eng. Hij wendt zich nu tot haar: ‘Oké, schiet op! Waar wacht je verdomme nog op?’

De verandering van toon valt ook het kind op. Hij schrikt. De auto rijdt via de Calle Mayor naar de Calle de Bailén, maar het is druk op de weg en opschieten is uitgesloten. De jongen schreeuwt om zijn moeder, hij is er inmiddels achter dat die aardige meneer helemaal niet aardig is, dat hij in de val is gelopen. De man geeft hem een oorvijg en het kind houdt abrupt zijn mond. De daaropvolgende stilte wordt af en toe onderbroken door een gesmoord gejammer. Via de achteruitkijkspiegel kijkt de vrouw de jongen aan. ‘Hoe heet je?’

Met een klein, trillend stemmetje antwoordt het kind: ‘Lucas.’

1

Op het scherm is een bijna lege, kale ruimte te zien. Er staat slechts een houten stoel in het midden en aan een muur van ruwe baksteen hangt een groot beeldscherm. Wat er staat te gebeuren, is nergens aan af te lezen, maar gaandeweg loggen er steeds meer computers in. Binnen een paar minuten zijn het er al bijna honderd. De mensen achter die computers kennen elkaar niet, maar zijn in afwachting van hetzelfde schouwspel. De meesten komen uit Spanje, maar er zijn er ook uit Portugal, Mexico, Brazilië... Het merendeel mannen, tussen de dertig en vijfenvijftig jaar; verder een enkele vrouw, een paar pensioengerechtigde mannen en zelfs een enkele minderjarige... Ze hebben allemaal de vereiste zesduizend euro betaald, in bitcoins, via een beveiligde betaalsluis, zonder enig spoor achter te laten.

Het beeldscherm aan de muur floept aan. Er komt een voetbalveld in beeld. De spelers staan klaar om het veld op te gaan, de camera zoomt op ze in, hun namen komen in beeld. Het is een Champions Leaguwedstrijd, Real Madrid tegen Spartak Moskou, in de groepsfase.

Maar daar gaat het de bezitters van de ingelogde computers niet om. Met deze beelden willen de initiatiefnemers slechts bewijzen dat het een directe uitzending is. Het is de bedoeling dat iedereen weet

dat het tafereel dat ze straks op het scherm voorgeschoteld krijgen live wordt uitgezonden en niet eerder is opgenomen. Daarom hebben ze er grof voor betaald.

De spelers komen naar buiten, met aan hun hand een jongen of meisje. Ze gaan op de foto, groeten elkaar, luisteren naar het volkslied en loten welke ploeg er mag aftrappen. De wedstrijd vangt aan...

De bal is in het spel, maar het schouwspel is nog niet begonnen. Deze toeschouwers hebben betaald om te zien hoe een vrouw, een meisje nog, voor hun ogen sterft.

‘Hebbes!’

Mariajo’s uitroep doorbreekt de stilte in het bureau van de BAC, de Brigada de Análisis de Cosas, een speciale politie-eenheid voor moeilijk oplosbare zaken. Al twee maanden wachten ze op deze verlossende uitroep.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Orduño.

‘Zeker weten, het IP-adres dat we schaduwen is aangesloten, het evenement, zoals zij het noemen, begint om kwart over negen, dus over een kwartier. Stel iedereen op de hoogte, dan trek ik alles na.’

De operatie staat al weken in de startblokken, wachtend op het moment dat Mariajo, de zestigjarige hacker van de BAC, groen licht geeft. Iedereen weet wat hem of haar te doen staat vanaf dat punt: Elena Blanco vertrekt met Mariajo naar de plek waar de gehackte computer staat, samen met een team dat onmiddellijk kan ingrijpen; Zárate, Chesca en Orduño blijven wachten op instructies in het Aerospace Centre van de Nationale Politie; Buendía blijft de wacht houden op het bureau van de BAC, voor het geval hij ergens moet bijspringen.

‘Bel jij Zárate even?’

‘Nee, bel jij hem maar, dan snor ik Elena op.’ Chesca is nog niet van mening veranderd over haar nieuwe collega, ze kan Zárate niet uitstaan.

Als een bezetene zit Mariajo te typen. Geen van de twee andere

aanwezigen weet waar ze mee bezig is, alleen dat ze iets op het spoor is en niet zal rusten voor ze heeft uitgezocht wie erachter zit.

‘Vuile klootzakken,’ zegt ze misprijzend. ‘Het evenement van vandaag is een directe uitzending van een moord.’

‘Kunnen wij nog voorkomen dat die doorgaat?’

‘Dat moeten we in ieder geval proberen. Dus gaan we naar Rivas.’

Op dagen dat er voetbal op televisie is, gaat Elena naar Cher’s, in de Calle Huertas. Op de schermen daar wordt geen voetbal vertoond, maar sentimentele filmpjes bij de tekst van de liedjes die de stamgasten vertolken.

‘Zing je vandaag geen lied van Mina?’

‘Nee, vandaag maar niet. Verandering van spijs doet eten. Vandaag heb ik zin in Adriano Celentano’s “Pregherò”.’

Als zo meteen het meisje dat ‘Soy rebelde’ van Jeanette vertolkt is uitgezongen, is het Elena’s beurt. *Pregherò, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai*, neemt ze in haar hoofd alvast door. Ze hoeft de tekst niet op te lezen – dat hoeft ze nooit. Ze kent het lied uit haar hoofd.

Het lied van Jeanette klinkt nog in de bar als haar telefoon gaat. ‘Rivas? Oké, ik ben al onderweg. Dan ben ik er tegelijkertijd met julie. Is iedereen op het afgesproken punt?’

Elena mist haar optreden; Carlos, ook een van de stamgasten, maakt daar gretig gebruik van: ik bid voor jou, wier hart in de duisternis leeft...

Er is een meisje in beeld. Ze staat naast de stoel. Ze komt versuft over, maar iedereen weet dat ze niet verdoofd is. Niemand wil dat het lijden haar bespaard blijft, integendeel, hoe erger ze lijdt, hoe beter. Als ze geen pijn zou voelen, zou het de moeite niet waard zijn, dat is net zoiets als een chirurg aan het werk zien in de operatiekamer. En wie betaalt er nou voor om dat te zien? Ze betalen juist grof geld om te zien lijden en sterven.

Wanneer je er getuige van bent, al die moeite hebt gedaan – en risico hebt gelopen – om contact te leggen met het Purperen Netwerk, de grote som geld in bitcoins vooruit hebt betaald, hebt zitten wachten op bericht over dag, tijdstip en wijze van inloggen, dan doe je dat omdat je vertrouwen hebt in de figuur die het evenement leidt. Dimas. De kijkers hebben zijn gezicht nog nooit gezien – hij draagt altijd een Mexicaans strijdersmasker – maar zijn manier van bewegen kennen ze wel, net zoals een voetbalfan de spelers herkent aan hun manier van hardlopen en hun positie in het veld. Dimas is hun held, zoals Messi of Ronaldo dat voor anderen is... Sommigen geloven zelfs dat ze Dimas aan zijn loopje zouden herkennen als ze hem op straat zouden tegenkomen.

Het meisje is knap, jong, erg jong – misschien is ze wel meerderjarig, maar dan hooguit net een paar weken – met donker haar en uitzonderlijk grote ogen. Afgaand op haar gelaatstrekken zou ze Spaanse kunnen zijn – dat levert het meeste op, en helemaal als het zo'n chic typetje is, een verwend prinsesje – maar evengoed Marokkaanse. Iemand die via de computer niet te verstaan is, vertelt haar wat ze moet doen en ze neemt plaats op de stoel. Angstig kijkt ze om zich heen, het is wel duidelijk dat ze geen idee heeft wat haar te wachten staat. Reken maar dat ze gemarteld zal worden, ze zal de verschrikkelijkste kwellingen ondergaan. Ze wist niet dat een mens in staat was zijn medemens zo te folteren.

2

Er wordt gezegd dat Rivas-Vaciamadrid een van de plaatsen is met de hoogste levensstandaard van de autonome regio Madrid – het bezet de zevende plek op de lijst van rijkste steden van Spanje, en heeft het vierde laagste bevolkingscijfer van inwoners die in armoede zouden kunnen vervallen. Met andere woorden, het is een paradijs op aarde. Er zijn wijken met appartementen en met geschakelde eengezinswoningen; er wonen veel young professionals met hun gezinnen; de gemeente biedt een overvloed aan sportcomplexen en faciliteiten voor recreatie en cultuur. Het leven is goed in Rivas, een toonbeeld van een duurzame stad, een plek waar je graag wilt wonen en je kinderen wilt laten opgroeien. Daarom heeft Alberto er veel moeite voor gedaan om daar iets te kopen, ook al moest hij aanvankelijk krom liggen om de torenhoge hypotheek voor zijn villa met tuin en zwembad te kunnen betalen. Gelukkig zijn de zaken voor de familie Robles ten goede gekeerd. Nu zijn ze de trotse bezitters van een huis in een goede buurt en hebben ze een recent aangeschafte Lexus voor de deur staan. Ze zijn erin geslaagd het beste van wat binnen hun bereik lag waar te maken.

Het is nog steeds zomer, ook al loopt deze in minder dan een week officieel ten einde, en het is overdag nog erg heet, dus het is niet een-

voudig Sandra het zwembad uit te krijgen. Hij moet zelfs dreigen met straffen. ‘Of je komt er nu onmiddellijk uit, of ik laat het zwembad leeglopen! Dan is het afgelopen met zwemmen!’ roept haar vader.

‘Dat mag helemaal niet, dat is waterverspilling!’ drijft Sandra bijdehand de spot met hem.

‘Dan drink ik het wel op!’

Sandra lacht, zo’n grapje is wellicht de enige manier om haar te laten gehoorzamen. Alberto vangt haar op in een handdoek en draagt haar hierin gewikkeld het huis in. Ze lachen bij het idee van Alberto die al het water uit het zwembad opdrinkt. Binnen legt Soledad de laatste hand aan de avondmaaltijd. ‘Waar lachen jullie om?’

‘Om die flauwekul van papa! Wat eten we, mama?’

‘Tomatensoep en aardappelkroketjes.’

Alberto snapt niet waarom zijn dochter het vraagt, ze eten minsten twee of drie keer per week hetzelfde: tomatensoep uit blik en aardappelkroketjes uit het vriesvak. Hij noch zijn vrouw houdt van koken en Sandra eet alles op, zonder de problemen die ze altijd veroorzaakt als ze een enkele keer iets gezonds op tafel zetten – hij herinnert zich nog levendig hoe het eraan toeging toen er broccoli gegeten werd. Zijn eigen moeder zou hem toen hij klein was nooit kroketjes uit de vriezer hebben voorgezet, die zou ze zelf, een voor een, hebben bereid.

‘Komt Daniel niet naar beneden om te eten?’

‘Hij zegt dat hij huiswerk heeft.’

‘Huiswerk? Ik durf te wedden dat hij weer op die verdomde computer zit. Met zo’n moord en doodslag-game.’

‘Niet vloeken waar die kleine meid bij is. En ga zitten, want de soep wordt koud.’

Alberto gaat voor de tv zitten, waarvan het geluid uit staat: de wedstrijd Madrid-Spartak staat nog steeds nul-nul. Het eerste wat hij ziet is een kans voor de Russen, de bal belandt wonder boven wonder achter het doel.

‘Blijf je naar die wedstrijd kijken?’

‘Het geluid staat toch uit. Laat me nou,’ zegt hij.

Sandra heeft vast trek vandaag, zoals altijd wanneer ze uit het zwembad komt. Ze kunnen in alle rust de maaltijd nuttigen en Alberto kan zelfs af en toe een blik op de wedstrijd werpen.

‘Denk eraan dat we zondag bij mijn moeder gaan eten.’

‘Maar zondag is waarschijnlijk de laatste dag dat Sandra nog in het zwembad kan,’ sribbelt hij tegen. ‘Laten we een weekje later afspreken, dan kan ze nog een beetje genieten.’

‘Ja, mama! De laatste dag dat ik kan zwemmen!’ zeurt Sandra.

Nog voor Soledad antwoord kan geven, is er een harde, doffe dreun te horen. De voordeur aan de straatkant is met een stormram opengebroken, de politie valt binnen, misschien zijn het wel lui van de GEOS, de antiterroristische eenheden, die Soledad en Alberto alleen maar van de televisie kennen. Na de agenten komt een vrouw van zo’n vijfenveertig, vijftig jaar binnen. Ze draagt geen uniform en evenmin een wapen, voor zover dat te zien valt.

‘Geen beweging! Waar is de computer?’

‘Welke?’ vraagt Soledad verschrikt. ‘We hebben er een paar.’

‘Daniel is in zijn kamer.’ Hoewel Sandra pas negen jaar is, is zij de enige die begrijpt naar wie ze op zoek zijn.

Bij het horen van alle tumult op de begane grond voelt Daniel al aankomen dat hij de pineut is. Die computer moet natuurlijk zo snel mogelijk uitgeschakeld worden, maar iets houdt hem tegen: hij is volkomen in de ban van waar hij naar kijkt. In slechts tien minuten heeft Dimas al laten zien hoe uitzonderlijk hij is, een ware performer. Toen het meisje biddend en smekend om genade gilde, stompte hij haar eerst keihard in haar buik, waarop ze snakkend naar adem dubbelklapte. Daarna rukte hij haar kleding aan stukken. Het meisje huilde, ze snapte er niets van, maar besepte inmiddels wel dat haar iets verschrikkelijks te wachten stond.

Daniel hoort het geluid van voetstappen van meerdere mannen

op de trap en aarzelt: zal hij gewoon zijn kamer uit lopen en ze opwachten, uit het raam springen of met een boek op bed gaan liggen alsof er niets aan de hand is? Maar hij doet helemaal niets. Hij zet slechts het beeldscherm uit, net voordat twee mannen in gevechtstenue zijn kamer binnenstormen en hem omverduwen, waardoor hij op bed belandt. Er komen twee vrouwen achter hen aan. De oudste van de twee gaat achter de computer zitten en gaat er vaardig mee aan de slag. Daniel ziet hoe ze een USB-stick in een van de toegangspoorten steekt, waarna ze het scherm aandoet. Met de schrik nog in zijn lijf probeert hij over de schouder van de vrouw mee te kijken.

De uitgezonden scène komt nu vol in beeld. Niet alleen Dimas en het meisje zijn in de ruimte aanwezig, er is nu ook nog een andere man, met een bivakmuts en een metalen prothese op de plek waar hij een hand mist. Het gezicht van het meisje zit onder het bloed en is daardoor niet goed meer zichtbaar.

‘Hoe krijg je het in godsnaam voor elkaar om hier naar te kijken?’ vraagt de jongste van de twee vrouwen. Haar toon is eerder verwonderd dan verwijtend.

‘Eh? Wat is dat dan? Ik heb dat helemaal niet opgezet!’ probeert Daniel eronderuit te komen.

‘Haal hem hier weg.’

Een van de twee agenten duwt hem naar de deuropening van zijn kamer, waar hij rechtstreeks in het gezicht van zijn vader kijkt. ‘Laten we hopen dat het een vergissing is, dat ze het bij het verkeerde eind hebben,’ zegt deze wanhopig.

Daniel zou het liefst hebben dat zijn vader hem had omarmd. Hij voelt zich als een kleine jongen die een standje krijgt omdat hij stout is geweest. Maar hij snapt donders goed dat dit veel erger is. Dit keer hangt hij.